

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.604 van 31 januari 2012
in de zaak A. 199.068/XIV-32.847**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Annelies Bottelier
 kantoor houdend te 8501 Kortrijk-Heule
 Kortrijksestraat 35
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 februari 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 54.044 van 3 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6574 van 17 februari 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tamara Decaluwe, die loco advocaat Annelies Bottelier verschijnt voor de verzoeker, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt in 2006 België binnen en verklaart zich op 5 augustus 2009 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 mei 2010 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 3 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (Vreemdelingenwet) Hij licht dit als volgt toe:

“1. Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds heeft gesteld dat verzoeker ter terechtzitting internetartikels neerlegt die (moeten) aantonen dat de Iraanse autoriteiten foto's verspreiden teneinde gezochte personen op te sporen (p. 5 van het arrest; 2.2) en anderzijds heeft geoordeeld dat verzoeker "in blote beweringen en speculaties van zijnentwege blijft steken" wat betreft het feit dat het Iraanse regime foto's van personen die aan demonstraties hebben deelgenomen vrij geeft en zijn aanhangers vraagt om die mensen bij de inlichtingendienst aan te geven (p. 7 van het arrest; 2.8).

Terwijl verzoeker geenszins "in blote beweringen blijft steken" maar aldus wel degelijk een bewijs heeft voorgelegd van het feit dat het Iraanse regime zijn aanhangers oproept om demonstranten op foto's te herkennen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen temeer verwijst naar de neergelegde internetartikels.

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt derhalve manifest tegenstrijdig is in de mate dat enerzijds wordt erkend dat stukken dienaangaande worden neergelegd en anderzijds wordt gesteld dat verzoeker "bij blote beweringen blijft steken".

Dat de bestreden beslissing met dergelijke manifeste tegenstrijdigheid inzake een cruciaal onderdeel van de motivering, de motiveringsplicht vervat in hogervermelde artikelen schendt.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens niet motiveert waarom de neergelegde internetartikels geen bewijs zouden kunnen vormen van het gegeven dat de Iraanse autoriteiten foto's verspreiden teneinde gezochte personen.

Dat deze neergelegde artikels met foto's overduidelijk aantonen dat de afgebeelde demonstrende personen -met rood omcirkeld- worden gezocht door de Iraanse autoriteiten.

2. Doordat de bestreden beslissing stelt dat het niet duidelijk is hoe de beelden van verzoeker in handen zouden zijn gekomen van de verschillende nieuwssites (p. 7 van arrest; nr. 2.8).

Terwijl ingeval van enige onduidelijkheid, de Raad -overeenkomstig de vraag van verzoeker- de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dd. 13.04.10 diende te vernietigen en diende terug te verwijzen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Overwegende dat het arrest vaststellende dat er een onduidelijkheid is, het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 schendt, door het dossier niet terug te verwijzen naar het CGVS alwaar aan verzoeker de mogelijkheid zou worden geboden om deze onduidelijkheid uit te klaren temeer verzoeker van oordeel is recht te hebben op de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Dat ingeval een onduidelijkheid zou bestaan m.b.t. de ter zitting neergelegde internetartikels, nader onderzoek hierbij eveneens kon uitwijzen dat deze artikels overduidelijk een bewijs vormen van het gegeven dat de demonstranten gezocht worden door het Iraanse regime.

3. Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door te stellen dat verzoeker voor het CGVS verklaard heeft niet te weten of het interview op tv verschenen was terwijl hij voor de Raad beweert dat het interview ettelijke

malen op verschillende radio- en tv-zenders werd uitgezonden (p. 7 van het arrest).

Terwijl verzoeker voor het CGVS heeft verklaard dat hij op het moment dat hij het interview gaf niet wist of het een interview voor de radio, voor de televisie of voor de krant was (zie beslissing CGVS p. 3).

Overwegende dat verzoeker uiteraard achteraf heeft vernomen dat het interview op verschillende radio- en tv-zenders werd uitgezonden.

Dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt volledig indruist tegen de stukken van het administratief dossier. Dat dit punt opnieuw een cruciaal onderdeel van de motivering betreft.

Dat uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bestreden beslissing geen draagkracht vindt in de motieven ervan.

Dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees bestaat ingeval van terugkeer naar IRAN wegens zijn politieke overtuiging in de zin van art. 48/3 van de Wet van 15.12.1980 en van de vluchtelingenconventie.

Aangezien verzoeker om bovenstaande redenen meent dat het door hem aangevoerde middel ernstig is.”.

5. De verzoeker voegt in de memorie van wederantwoord toe dat de aangehaalde tegenstrijdigheden, anders dan de verwerende partij voorhoudt, geen overtuigend motief zijn doch een cruciaal onderdeel van de motivering uitmaken. Hij stelt nog dat hij geen inhoudelijke kritiek geeft, maar aangeeft dat de bestreden beslissing op het betreffende punt niet met het gehoorverslag van het commissariaat-generaal overeenstemt. De verzoeker besluit dat de bestreden beslissing op een correcte feitenvinding moet berusten.

Beoordeling

6.1. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, blijkt nergens uit dat het motief inzake (het gebrek aan) een mogelijkheid voor het Iraanse regime om personen die deelnamen aan demonstraties te identificeren, voor de eerste rechter slechts een overtuigend motief vormde. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter ook niet toe om zelf in de plaats van de eerste rechter de feitelijke elementen tegenover elkaar af te wegen.

In het bestreden arrest wordt enerzijds gesteld dat de verzoeker ter terechtzitting “internetartikels neer(legt) die moeten aantonen dat de Iraanse autoriteiten foto’s verspreiden teneinde gezochte personen op te sporen” en anderzijds dat de verzoeker “met de uitleg in het verzoekschrift dat het Iraanse regime foto’s van personen die aan demonstraties hebben deelgenomen vrij geeft en aan zijn aanhangers vraagt om die mensen bij de inlichtingendienst van Iran aan te geven, (blijft) steken in blote beweringen en

speculaties van zijnentwege”. Er is geen tegenstrijdigheid in die motivering omdat het eerste deel betrekking heeft op de ter terechtzitting neergelegde artikels en het tweede deel op de uitleg in het verzoekschrift tot beroep. De verzoeker gaat er aan voorbij dat de neergelegde artikels niet als bewijs in aanmerking worden genomen omdat “deze documentatie geen betrekking heeft op verzoeker, zoals hij bevestigt” en omdat “verzoeker daarenboven zijn profiel als activist niet aantoot”. De verzoeker maakt wat dat betreft geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

6.2. In punt 2.8. van het bestreden arrest wordt overwogen dat het kwestieuze filmpje op YouTube geenszins bewijst dat het interview plaatsvond in de door de verzoeker geschetste omstandigheden. Daaraan wordt toegevoegd dat uit het filmpje niet kan worden afgeleid waar en wanneer het werd opgenomen. Volgens het bestreden arrest blijkt, anders dan men kan verwachten, uit het beeldmateriaal niet de door de verzoeker geschetste “algemeen heersende sfeer van protest” noch een interview dat “in het heetst van de strijd” zou zijn gegeven. Daaraan wordt ten slotte toegevoegd dat het “overigens” niet duidelijk is hoe de beelden, die volgens de uitspraak van de reporter niet zouden worden uitgezonden, in handen van twee nieuwssites zijn geraakt en dat de verzoeker daar ook geen plausibele verklaring voor geeft.

Het kwam de Raad voor Vreemdelingenzaken te dezen als rechter met volle rechtsmacht toe om zelf te oordelen of hij over voldoende gegevens beschikte om zelf een oordeel te vormen dan wel of hij de zaak voor verder onderzoek naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende terug te zenden. De Raad van State vermag zich als administratieve cassatierechter wat die beoordeling betreft niet in de plaats van de feitenrechter te stellen. In het bestreden arrest wordt duidelijk gemotiveerd waarom het filmpje op YouTube niet als een bewijs van de door de verzoeker aangevoerde elementen wordt beschouwd. Er bestaat geen algemene regel die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ertoe verplicht om een zaak naar de commissaris-generaal terug te sturen omdat de door een asielaanvrager aangevoerde elementen niet of onvoldoende bewezen zijn, noch omdat een asielaanvrager geen plausibele verklaring voor bepaalde vaststellingen kan geven. Daarenboven vormt de vaststelling over de twee nieuwssites die het filmpje in handen hebben gekregen duidelijk een overtollig motief: het gebruik van het woord “overigens” wijst immers op een bijkomende vaststelling die geen dragend motief

vormt en slechts na de eigenlijke motivering komt. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.3. De verzoeker stelt dat de motivering betreffende een tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen over het feit of hij al dan niet wist of het interview op de televisie werd uitgezonden, “volledig indruist tegen de stukken van het administratief dossier” en “niet afdoende” is en dat het bestreden arrest “geen draagkracht vindt in de motieven ervan”.

De vraag of de motivering feitelijk al dan niet juist is, betreft de inhoud ervan doch houdt geen verband met de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt alleszins dat de verzoeker tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal heeft verklaard ook niet te weten of het interview op televisie is verschenen. (gehoorverslag, p. 12) Het derde onderdeel van het enige middel is niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénendertig januari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen